

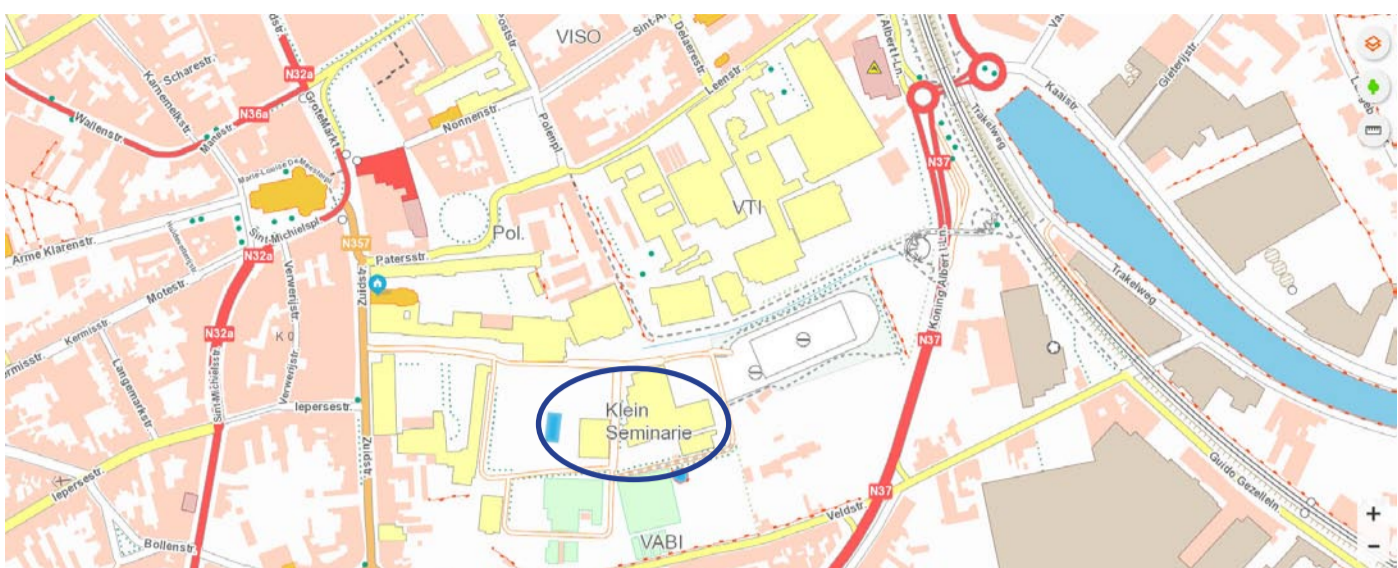
Oltid ievers...

Roeselare - Klein Seminarie

50°56' NB | 3°07' OL

Het verhaal van Daniel Labeeuw (deel 3)

°Hulste 24 oktober 1920 - † Hulste 6 april 2015

Roeselare, het Klein Seminarie

In deel twee vertelden we hoe Daniel als krijgsgevangene naar Nürnberg werd overgebracht. En dan na zes weken honger en ontbering terug naar huis mocht. Toen hij hier in Hulste aankam was het relatief rustig. De mensen moesten zich wel schikken naar de bevelen van de Duitse bezettingsmacht maar de oorlog zelf speelde zich hoofdzakelijk af buiten Europa, in Afrika en Azië. Enkel in Oost-Europa werd nog gevochten tussen Duitsland en Rusland.

Vanaf 1942 kwam daar verandering in. De bezetter kondigde de verplichte tewerkstelling af. Mannen tussen achttien en vijftig jaar en vrouwen tussen eenentwintig en vijfendertig jaar konden voortaan worden opgevorderd. Duitse arbeiders werden na de Duitse nederlagen van 1941-1942 steeds meer voor de dienstplicht opgeroepen. Hun plaatsen met uitsluitend vrijwilligers opvullen was niet mogelijk. In juni 1943 kwamen de jaarklassen 1920-1921 in aanmerking om verplicht tewerkgesteld te worden in Duitsland. Een aantal categorieën, waaronder landbouwers, werden vrijgesteld zodat Daniel niet moest vrezen om als *Arbeitseinsatz* naar Duitsland gestuurd te worden. Het tekort aan arbeidskrachten in Duitsland liet zich echter meer en meer voelen. De verordeningen werden drastischer en er werd actief gezocht naar onderduikers.

Tijdens de oorlog hadden de timmerlui geen vervoer om hun timmerhout te halen. Vrachtwagens waren nauwelijks beschikbaar. Daarom vroeg Jules Despriet aan Daniel om met paard en kar hout te halen bij houthandel Sabbe aan het kanaal in Izegem. Jules had samen met zijn twee broers (allen ongehuwd) een timmerwinkel in de Kallestraat in Hulste. Daniel reed geregeld voor andere timmerlui, zo haalde hij ook hout op in Meulebeke voor Aimé Vandecasteele. Alhoewel het gerucht ging dat de Gestapo te Ingelmunster zat en er iedere jongeman oppakte, trok Daniel in zijn jeugdige onbezonnenheid samen met Jules met paard en kar naar Izegem. Toen ze aan het station van Ingelmunster kwamen, hadden ze het ongeluk dat de overweg gesloten was. Terwijl ze stonden te wachten kwam een agent van de Gestapo naar hun paspoort vragen.

Daniel vertelt:

Ik en Jules zitten daar op de kar met ons voeten op den dissel te wachten tot dat den travers opengaat en er komt daar een Gestapo, een Belg. Hij vraagt achter ons paspoort. Ik zei: 'ik heb het niet mee' en Jules zei daarop zo rap of tellen: 'het zit daar', en hij wees naar mijn zak. Ik moest mee, maar ik wilde eerst niet. 'Mee', zei de Gestapo, 'of ik schiesse u kapot'. 'Maar', zei ik, 'ik kan niet mee want Jules kan niet rijden met dat paard'. 'Jakkedoe, jakkedoe' zei Jules... Ik moest dus mee de statie binnen en er komt daar een overste bij en vraagt wat er gaande is. Ik zeg: 'ik ben hier met mijn wagen en mijn paard en mijne compagnon kan niet boeveren'. Hij zegt: 'we gaan eens kijken'. Tegen dat we buiten de statie waren was Jules al gedraaid en was hij doodsbenauwd met paard en kar huiswaarts al een eind de Gentstraat in.

Daniel moest nu terug naar het station en vandaar met twee begeleiders naar de gevangenis op het dorpsplein van Ingelmunster.

Het duurde niet lang of een andere Hulstenaar was ook opgepakt en vervoegde ons. André Vandekerckhove was de zoon van Alberic en Marie Silvie Vandromme die in die tijd in café 't Peerdeke woonde [nu Brugsestraat 166]. André kwam in Ingelmunster de dokter halen voor zijn zieke vader. Kort erna kwam nog een derde bekende binnen: Maurice Wyffels, die vlas aan het lossen was aan de statie. Maurice en ik waren een beetje weerbarstig en we werden met handboeien samengebonden. 's Avonds kwamen de Duitsers met een jeep ons drietal afhalen en brachten ons naar het Klein Seminarie in Roeselare.

De Ortskommandantur, waaronder Ingelmunster viel, was daar gevestigd en de opgepakte werkweigerars werden er vastgehouden. In de Philosophie, het gebouw waar eertijds priesters sliepen, werden de kleine kamertjes gebruikt om de werkweigerars op te sluiten in afwachting van hun deportatie via Gent naar Duitsland. Op dat ogenblik zaten al een dertigtal jongemannen opgesloten. Na twee dagen kwam mijn moeder mij bezoeken. Ik zei haar: 'ge moet geen kleren of niets achterlaten want vanavond gaan we hier weglopen. Lukt het niet, dan kunt ge morgen nog zien.' Ik was vastbesloten dit risico te nemen. In 1940 was ik al zes weken in Duitsland geweest als krijgsgevangene en had er honger en ontbering gekend. Bij valavond waagden we onze kans. Maurice Wyffels en iemand van Deerlijk sloegen een klein ruitje kapot met de koterhaak. Met behulp van een touw die een bezoeker meegebracht had lieten we ons zakken vanaf de eerste verdieping tot in de ommuurde tuin van het seminarie. Maurice Wyffels en de Deerlijke naar kropen er eerst door en toen was het de beurt aan mij. Maar ik ging eerst nog terug om André Vandekerckhove ertoe te brengen om ook mee te ontsnappen. Mijn handen waren kapot en verbrand van langs het touw te glijden. Gelukkig was alles verplicht verduisterd tegen overvliegende bommenwerpers. Met ons vier verschalkten we het afweergeschut dat zich ook in de tuin bevond en kropen over de hoge muur. En wij over de muur, ik stond 'skoerke' en Maurice erop. We waren maar vierentwintig jaar oud. Toen we erover waren richtte er iemand een schijnwerper op ons. 'Licht uit!' riep de Witten [Maurice Wyffels] zelfverzekerd waarop de bewakers zijn bevel gehoorzaamden. Maurice vroeg aan mij of ik nog mijn mes had... Maurice was geen voorzichtigard en hij ging stekken als 't nodig was.

Zo gingen we met ons vier op de vlucht. Onderweg gingen we nog binnen bij een nicht van mijn moeder in een timmerwinkel in Kachtem om mijn verbrande handen een beetje te ontsmetten en te verzorgen. Dan zijn we verder gegaan in het donker naar Oekene toe. De Witten zei dat hij de weg kende maar na een tijdje kwamen we terug aan Kachtem-Brakske, we hadden een rondje gemaakt. Tenslotte vonden we toch de goede weg en kwamen we aan in Lendeledede bij Bas Waegemaekers, de thuis van Georges Deltour die later trouwde met Yvette Lampaert. We hebben daar geslapen en zijn dan 's anderendaags, op ons qui-vive om niet opgepakt te worden, naar huis gegaan. Eens terug thuis sliep ik een tijdje op de dilte op de boerderij en later bij de gebroeders Samyn, twee 'ouderse jonkheden' in de Kapellestraat. Dit terwijl er op de hoeve thuis drie andere jongemannen ondergedoken zaten en sliepen in het ovenbuur. Velen die dan toch gepakt werden en naar Duitsland waren gevoerd om er te werken zijn nooit weergekeerd. Ik heb er zo verschillende gekend onder andere Michel Decaluwé van uit de Aardappelstraat.

Daniel kon voor de rest van de oorlog uit de handen van de bezetter blijven. Begin september 1944 werd Kortrijk bevrijd. Na vijf bewogen jaren kon het leven in Hulste weer zijn gewone gangetje gaan. Vijf jaren van hun jeugd hadden vele jongemannen oorlog en bezetting gekend en angst om toch opgepakt te worden. Daniel trouwde in 1948 met Maria Velghe uit Lendeledede. Daniel overleed op 6 april 2015. Maria stierf op 28 augustus, nog geen vijf maand later.

Daniel Labeeuw

Daniel en Maria met hun blinde zoon Norbert

[terug naar Deel 1](#)
[terug naar Deel 2](#)

[SH]

© www.hulste.info - 2020

[[disclaimer](#)]